

HOOFDSTUK IV

Zeven Vrouwen een Man Aangrijpende.

VERS 1.

1. En te dien dage zullen zeven vrouwen eenen man aangrijpen, zeggende: Ons brood zullen wij eten, en met onze kleederen zullen wij bekleed zijn, laat ons alleenlijk naar uwen naam genoemd worden; neem onze smaadheid weg.

De kapittelverdeeling is hier uiterst ongelukkig uitgevallen. Het behoeft geen betoog, dat dit vers behoort tot de strafrede tegen de weelderige vrouwen van het vorig hoofdstuk. Daar werd hun verkondigd, dat zij al hun mode en opschik zouden verliezen door de gerichten des Heeren, hier worden ze voorgesteld als in radeloosheid en minnenijd verkeerende, vanwege het gebrek aan mannen. Het land is ontvolkt, de jongelingen en krachtige mannen, de bloei der natie, is gevallen in den strijd. Men houde hierbij in het oog, dat het iets zeer schandelijks was voor een Joodsche vrouw om ongehuwd en kinderloos te sterven. Tal van Schriftuurplaatsen zinspelen op die gedachte. Wat een lang betoog over de ontvolking des lands en de daaruit voortspruitende verlegenheid der vrouwen niet zou kunnen doen, doet de profeet met een pennestreek door ons een eigenaardig tafereeltje te teekenen, namelijk zeven vrouwen, die in hunne minnerazernij tezamen één man aangrijpen met de smeekbede dat hij hun tot man zij. Zij maken het hem zoo gemakkelijk mogelijk, want eischte de Wet, dat een man zijne vrouw moest koopen en verzorgen, Ex. 21: 10; 22: 16; Deut. 22: 28; I Sam. 18: 22, zij eischen dit niet van hem. Integendeel, ze beloven hem voor hun eigen kleedij en teerkost te zullen zorgen. Ze begeeren slechts vurig zijn vrouw te zijn, opdat zij een naam en beschermer mochten hebben. Het getal zeven wijst niet op volmaaktheid, maar op volkomenheid en wordt hier als elders zoowel in kwaden als in goeden zin gebruikt. Eene stipte vervulling van dit woord staat ons niet geboekt. De tijdsbepaling te dien dage wijst ons heen naar den dag der groote verdrukking voor Israël, als Zijn Messias tot hem in heerlijkheid zal komen.

's Heeren Spruit het eigenlijke Sieraad voor Israël.

VERS 2.

2. Te dien dage zal des HEEREN SPRUIT zijn tot sieraad en tot heerlijkheid, en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering dengenegen, die het ontkomen zullen in Israël.

Des Heeren Spruit is niet Hiskia, noch in het algemeen de zegeningen van den Messias, maar de Messias Zelf. Hij wordt ook de Spruit geheeten in Jer. 23: 5, 33: 15; Zach. 3: 8; 6: 12. Calvijn bestrijdt hier de Messiaansche opvatting en verstaat door de uitdrukkingen Spruit en vrucht der aarde tezamen een ongekenden overvloed van goddelijke genade, doch de vier woorden, die hier gebezigd worden om den luister van dien Spruit uit te drukken wijzen kennelijk op de geheel eenige majesteit des Verlossers in Zijn terugkeer tot Zijn volk Israël. In Zijne eerste komst was er geene gedaante of heerlijkheid aan Hem, dat Israël Hem zou begeerd hebben, doch na Zijne wederkomst zal Hij niet alleen luistervol en verheerlijkt zijn, doch ook Israël ten sieraad verstrekken. Kennelijk wijst de profeet op deze versieringen van vorst Messias in tegenstelling met de hoereversierselen, die hij in het vorig hoofdstuk heeft opgesomd. Eerst wanneer wij het sieraad onzer goede werken verliezen, komt God ons te tooien met Zijn heilig sieraad van den mantel der gerechtigheid en de gestikte kleederen, waarin wij tot den Koning zullen geleid worden. De naam vrucht der aarde ziet ook op Christus. De eerste naam wijst Hem aan als den Zoon Gods, Die ontsproten is uit Jehova en de tweede naam als den waarachtigen mensch, die opgekomen is uit de menschheid, één geworden met de menschheid en ten behoeve van de menschheid.

Het Uitverkoren Overblijfsel.

VERZEN 3 EN 4.

3. En het zal geschieden, dat de overgeblevene in Zion en de overgelatene in Jeruzalem zal heilig geheeten worden, een iegelijk, die geschreven is ten leven te Jeruzalem;

4. Als de Heere zal afwassen hebben den drek der dochteren van Zion, en de bloedschulden van Jeruzalem zal verdreven hebben uit derzelve midden, door den Geest des oordeels, en door den Geest der uitbranding.

Het woord overblijfsel is van grooten rijkdom. Het onderstelt en omvat de gedachten van zonde, gericht, verkiezing, genade, heerlijkheid. Met vier woorden wordt er hier op gewezen: ontkomen, overgeblevene, overgelatene, geschreven ten leven. Daar we dit begrip telkens weer zullen ontmoeten in onzen Profeet, kan het zijn nut hebben, dat er met een enkel woord op dit rijke en telkens wederkeerend begrip gewezen wordt. De profeet spreekt inzake Israël en de volken van een overblijfsel in vierderlei zin. Er is vooreerst een overblijfsel van Israël in het verleden van Israëls historie. Hoe groot de afval ook was, de Heere behield altoos een overblijfsel, dat als het ware het kanaal was, waardoor Hij de weldaden van Zijn verbond aan Israël liet toestroomen. In Achabs tijd was er afval en gericht, doch Elia en de zeven duizend, die hunne knie voor Baäl niet bogen, waren toen het verkoren overschot. In Jesaja's tijd was het gansche

hoofd des volks krank en het gansche hart mat, doch hijzelf was met zijn gezin de kern van het overblijfsel, dat getrouw was aan den God des Verbonds. Donker waren de dagen van Jeremia en de daarop volgende zeventig jaren van ballingschap, doch Jeremia en zijn geheimschrijver en Ezechiël en Daniël en zijn drie vrienden waren toen het klein kuddeke dat gespaard was in de gerichten. Ook na de ballingschap zien we in Mal. 3: 16 en 4: 2 zulk een overblijfsel, dat temidden van algemeenen afval aan zijn God getrouw bleef, den naam des Heeren vreesde en op Zijn naam bleef hopen.

Ten tweede is er steeds een overblijfsel naar de verkiezing der genade in 't heden van Israëls gedeeltelijke en tijdelijke verharding en verblinding. In Rom. 11 wijst de Apostel daarop. Wie Israëls geschiedenis nagaat, kan ontwaren, dat er geen enkel tijdvak in zijn verleden is aan te wijzen waarin er niet zulk een overblijfsel zou zijn aan te wijzen. Dit overblijfsel is heden ten dage zelfs groter dan in een ander tijdperk na de dagen der Apostelen.

In de derde plaats wordt het woord overblijfsel gebruikt van de volken, die overblijven na het gericht der volken. Zie Hand. 15: 17.

Ten vierde wordt het woord overblijfsel gedurig weeder gebruikt in verband met Israëls herstel. In den dag van Jakobs benauwdheid zullen er volgens Zach. 13: 8 twee van de drie deelen van Israël worden uitgeroeid. Stel dat er dan als nu vijftien millioen Joden zijn, dan worden er dus tien millioen uitgeroeid en vijf millioen gespaard. Die vijf millioen zullen dan het uitverkoren overblijfsel zijn, die in het boek des levens zijn aangeteekend. Van een geschreven zijn in het boek des levens maakt de Schrift telkens weer melding, Ex. 32: 32; Ps. 69:29; Deut. 12: 1; Luk. 10:20; Openb. 20: 12. Men versta het feit dat eens gansch Israël zalig zal worden dus nimmer zoo dat elke Jood eens behouden wordt. De bladerentooi, de takken, twijgen en zelfs de heele kruin kunnen van een boom afgehouden worden, terwijl toch de boom als boom blijft staan. Zoo nu zal het ook met Israël gaan. Het grootste deel des volks zal uitgeroeid worden, doch het volk als volk zal in het overblijfsel behouden worden. Het derde deel, het overblijfsel zal heilig geheeten worden. Het zal afgescheiden zijn van al zijne vroegere onreinheden en den Heere ganschelijk toegewijd, Zach. 13: 9; 14: 20,21. Doch dit zal niet geschieden dan na het reinigingsproces der groote verdrukking. Het vuil en de bloedschulden van de stad der profeten-dooders zal door water en vuur gereinigd worden. Dat ook de Heilige Geest in dien vreeselijken dag der benauwdheid nog werkzaam is zegt ons vers 4 duidelijk. Hij is niet alleen de goede Geest die den zondaar vernieuwt, maar ook de Geest des oordeels en der uitbranding.

De Vervulling van Wolk- en Vuurkolom.

VERZEN 5 EN 6.

5. En de HEERE zal over alle woning van den berg Zions, en over hare vergaderingen, scheppen eene wolk des daags, en eenen rook en den glans eens vlammanden vuurs des nachts; want over alles wat heerlijk is, zal eene beschutting wezen.

6. En daar zal eene hut zijn tot eene schaduw des daags tegen de hitte, en tot eene toevlucht en tot eene verbergung tegen den vloed en tegen den regen.

Na het oordeel der groote verdrukking zal Israël groote heerlijkheid verkrijgen. De boozen moeten echter eerst worden uitgeroeid en de overgeblevenen moeten eerst zijn gelouterd als goud en zilver, Zach. 13: 9. De wolkkolom des daags en de vuurkolom des nachts waren voor Israël in de woestijn het teeken van 's Heeren tegenwoordigheid, zorg, leiding en beschutting. Dat Israël deze teekenen, als in het verleden, weer zou krijgen in zijne toekomst is hoogst onwaarschijnlijk. Veel aannemelijker is de gedachte, dat ons hier de vervulling van die teekenen beschreven wordt. Christus Zelf zal dan tegenwoordig zijn als de heerlijke Koning Israëls. Vers 6 zinspeelt op den tabernakel, die Israël tot eene geestelijke verkwikking was in de woestijn. Misschien wijst het woord hut ons wel naar den nieuwen tempel van het vrederijk, die een bedehuis aller volken genaamd zal worden. In elk geval wijst ook dit woord op de heerlijke beveiliging en verkwikking, welke Israël ten deel zal vallen onder het gezegend bewind van Christus.